

CHRISTOPHER PAOLINI
BRISINGR

eller

ERAGON SKUGGBANES OCH
SAPHIRA BJARTSKULARS SJU LÖFTEN
TREDJE BOKEN

Översättning: *Lottie Eriksson*

**BONNIER
CARLSEN**

Den här boken tillägnas, som alltid, min familj.

*Och även Jordan, Nina och Sylvie,
en ny generations klart skinande ljus.*

Atra esterní ono thelduin.

DETTA HÄNDE I ERAGON OCH DEN ÄLDSTE

Eragon, en femtonårig bondpojke, befinner sig i den bergskedja som kallas Rygggraden när han till sin häpnad plötsligt får se en blank blå sten dyka upp framför sig. Eragon tar med sig stenen till gården där han bor tillsammans med sin morbror Garrow och sin kusin Roran, utanför den lilla byn Carvahall. Det är hos Garrow och hans framlidna hustru, Marian, som Eragon har vuxit upp. Han vet inget om sin far; hans mor, Selena, var Garrows syster och ingen har sett till henne sedan Eragon föddes.

Senare öppnar sig stenen och en liten drake kommer ut. När Eragon rör vid henne får han ett silverglänsande märke på handen och ett oåterkalleligt band uppstår mellan deras sinnen, vilket gör Eragon till en av de legendariska Drakryttarna. Han döper draken till Saphira, efter en drake som byns sagoberättare, Brom, har nämnt.

Drakryttarna skapades tusentals år tidigare i efterdyningarna av det stora kriget mellan alverna och drakarna, som en garanti för att de båda släktena aldrig mer skulle strida mot varandra. Ryttarna blev fredsbevarare, lärare, helare, naturfilosofer och de främsta av besvärjare – för den som är förbunden med en drake blir även trollkarl. Under deras ledning och beskydd blomstrade landet under en gyllene tidsålder.

När människorna kom till Alagaësia fick även de ingå i denna framstående grupp. Efter många års fred dödade de monsterlika och stridslystna urgalererna den drake som var förbunden med Galbatorix,

en ung Ryttare av människosläkte. Sorgen gjorde Galbatorix galen, och när de äldste vägrade ge honom en ny drake föresatte han sig att störta Ryttarna.

Han stal en annan drake – som han döpte till Shruikan och tvingade i sin tjänst med hjälp av mörk trolldom – och samlade en grupp om tretton förrädare runt sig: De försvurna. Med dessa grymma anhängares hjälp störtade Galbatorix Ryttarna, dödade deras ledare, Vrael, och utropade sig till kung över Alagaësia. Hans handlingar tvingade alverna att dra sig tillbaka djupt in i sin tallskog och dvärgarna att gömma sig i sina tunnlar och grottor, och inget av släktena lämnar nu sina dolda boningar. Dödläget mellan Galbatorix och de andra släktena har varat i över hundra år, och under den tiden har alla De försvurna dött av olika anledningar. Eragon hamnar alltså mitt i detta ömtåliga politiska läge.

Flera månader efter det att Saphira kläckts kommer två hotfulla, skalbaggsliknande främlingar som kallas ra'zacer till Carvahall, på jakt efter den sten som visade sig vara Saphiras ägg. Eragon och Saphira lyckas klara sig undan dem, men de ödelägger Eragons hem och mördar Garrow.

Eragon svär på att spåra upp och döda ra'zacerna. När han ger sig av från Carvahall blir han kontaktad av Brom, som känner till Saphiras existens och av okänd anledning ber att få följa med Eragon. Brom ger Eragon ett rött Drakryttarsvärd, Zar'roc, men vägrar tala om hur han fått tag i det.

Under deras färder lär sig Eragon mycket av Brom, bland annat att fåktas och att bruka trolldom. När de tappar bort ra'zacernas spår beger de sig till staden Teirm och besöker Broms gamle vän Jeod, som Brom tror kan hjälpa dem att hitta ra'zacernas näste. I Teirm får de veta att ra'zacerna bor någonstans i närheten av staden Dras-Leona. Eragon blir också spådd av örtakännaren Angela och får två märkliga råd från hennes följeslagare, varkatten Solembum.

På vägen till Dras-Leona avslöjar Brom att han är agent för Varden – en grupp rebeller vars mål är att störta Galbatorix – och att

han hade gömt sig i Eragons by i väntan på en ny Drakryttare. Tjugo år tidigare var Brom med om att stjäla Saphiras ägg från Galbatorix, och i samband med det dödade Brom Morzan, den förste och den siste av De försvurna. Det finns nu endast två drakägg kvar, som båda är i Galbatorix ägo.

Nära Dras-Leona träffar Eragon och hans följeslagare på ra'zacerna, och Brom blir dödligt sårad medan han försvarar Eragon. En mystisk ung man som heter Murtagh driver bort ra'zacerna. På dödsbädden bekänner Brom att även han en gång var Ryttare och att hans drake också hette Saphira.

Därefter bestämmer sig Eragon och Saphira för att ansluta sig till Varden, men Eragon blir tillfångatagen vid staden Gil'ead och förs till Durza, en ondskefull och mäktig Skugga som tjänar Galbatorix. Med hjälp av Murtagh lyckas dock Eragon fly ur sitt fängelse och tar samtidigt med sig en annan av Durzas fångar, alven Arya, som är alvernas ambassadör hos Varden. Arya har blivit förgiftad och behöver medicinsk hjälp av Varden.

Förföljda av en stor grupp urgaler flyr de fyra mot Vardens högkvarter i den jättelika bergskedjan Beorerna, som når över tjugosex tusen alnars höjd. Omständigheterna tvingar Murtagh – som inte vill bege sig till Varden – att berätta för Eragon att han är Morzans son. Murtagh har dock tagit avstånd från sin fars illgärningar och flytt från Galbatorix hov för att söka sitt eget öde. Och han berättar för Eragon att svärdet Zar'roc en gång tillhörde Murtaghs far.

Strax innan de övermannas av urgaler blir Eragon och hans vänner räddade av Varden, som har sin bas i Farthen Dûr, ett ihåligt berg där även dvärgarnas huvudstad Tronjheim ligger. Väl inne i berget förs Eragon till Ajihad, Vardens ledare, medan Murtagh fångslas på grund av sitt släktskap med Morzan.

Eragon träffar dvärgakungen, Hrothgar, och Ajihads dotter, Nasuada, och prövas av Tvillingarna, två rätt otrevliga trollkarlar som tjänar Ajihad. Eragon och Saphira välsignar också ett föräldralöst spädbarn inom Varden medan Varden helar Arya från förgiftningen.

Så nås Farthen Dûr av underrättelser om att en urgalarmé närmar sig genom de underjordiska dvärgatunnlarna. Under slaget som följer blir Eragon åtskild från Saphira och tvingas strida mot Durza ensam. Durza är avsevärt starkare än någon människa och besegrar lätt Eragon; hans svärd skär upp ett sår över Eragons rygg från axeln till höften. I samma ögonblick bryter Saphira och Arya igenom taket i salen – en sextio fot bred, stjärnformad safir – vilket avleder Durzas uppmärksamhet tillräckligt länge för att Eragon ska kunna stöta sitt svärd genom hans hjärta. Durzas besvärjelser kontrollerar därmed inte längre urgalererna, som drivs tillbaka ner i tunnlarna.

Medan Eragon ligger medvetslös efter striden blir han via telepati kontaktad av någon som kallar sig Togira Ikonoka – Krymplingen som är hel. Han uppmanar Eragon att söka upp honom för att få undervisning i Ellesméra, där alverna bor.

När Eragon vaknar har han ett stort ärr på ryggen. Bestört inser han att det bara var ren tur att han lyckades döda Durza och att han är i skriande behov av mer utbildning. I slutet av Första boken bestämmer sig också Eragon för att söka upp Togira Ikonoka och lära sig av honom.

Den äldste börjar tre dagar efter det att Eragon har dödat Durza. Varden börjar återhämta sig efter slaget om Farthen Dûr, och Ajihad, Murtagh och Tvillingarna har begett sig ner i tunnlarna under Farthen Dûr för att jaga efter de urgaler som flydde efter slaget. När en grupp urgaler överrumplar dem blir Ajihad dödad, och under striden försvinner Murtagh och Tvillingarna. De äldstes råd inom Varden utser Nasuada till att efterträda sin far som ledare för Varden, och Eragon svär henne trohet som vasall.

Eragon och Saphira beslutar att de måste bege sig till Ellesméra för att inleda sin utbildning hos Krymplingen som är hel. Innan de ger sig av erbjuder sig dvärgakungen, Hrothgar, att adoptera Eragon in i sin klan, Dûrgrimst Ingeitum, och Eragon tackar ja, vilket ger honom fullständiga juridiska rättigheter som dvärg och rätt att delta i dvärgarnas rådsmöten.

Både Arya och Orik, Hrothgars fosterson, följer med Eragon och Saphira på deras färd till alvernas land. Längs vägen stannar de till i Tarnag, en dvärgastad. En del av dvärgarna är vänligt inställda, men Eragon får veta att i synnerhet en klan inte välkomnar honom och Saphira – Az Sweldn rak Anhûin, som hatar Ryttare och drakar eftersom De försvurna dödade så många av deras klanmedlemmar.

Sällskapet kommer till slut fram till Du Weldenvarden, alvernas skog. I Ellesméra möter Eragon och Saphira Islanzadí, alvernas drottning, som visar sig vara Aryas mor. De möter också Krymplingen som är hel: en uråldrig alv som heter Oromis. Även han är Ryttare. Oromis och hans drake, Glaedr, har hållit sin existens dold för Galbatorix under de senaste hundra åren medan de har sökt efter ett sätt att störta kungen.

Både Oromis och Glaedr plågas av gamla skador som hindrar dem från att strida – Glaedr saknar ett ben och Oromis, som blev tillfångatagen och krossad av De försvurna, är oförmögen att styra mer omfattande trollkraft och drabbas emellanåt av anfall som gör honom svag och kraftlös.

Eragon och Saphira inleder sin utbildning, både tillsammans och var för sig. Eragon lär sig mer om släktena i Alagaësia och deras historia, om svärdsfäktning och det gamla språket, som alla trollkarlar använder. Under sina studier av det gamla språket upptäcker han att han gjorde ett förfärligt misstag när han och Saphira välsignade det föräldralösa spädbarnet i Farthen Dûr: han tänkte säga ”Må du bli skyddad mot olycka”, men det han faktiskt sade var ”Må du skydda mot olycka”. Han har ålagt barnet en förbannelse att skydda andra från all smärta och olycka.

Saphira gör snabba framsteg i sitt lärande från Glaedr, men ärret som Eragon bär efter striden mot Durza hämmar hans utbildning. Inte nog med att ärret vanställer hans rygg, utan dessutom får han då och då oväntade och plågsamma krampanfall som gör honom oförmögen att agera. Han begriper inte hur han ska kunna utvecklas som trollkarl och fäktare om anfallen fortsätter.

Eragon börjar inse att han hyser varma känslor för Arya. Han känner detta för henne, men hon avvisar honom och ger sig snart därefter av för att återvända till Varden.

Så firar alverna en högtid som kallas agaetí blödhren, eller blods-edshögtiden, varunder Eragon genomgår en magisk förvandling: han blir till en blandning mellan alv och människa – varken till fullo det ena eller det andra. Detta resulterar i att ärret läks och att han får samma övermänskliga styrka som alverna har. Även anletsdragen förändras så att han får ett smått alvliknande utseende.

Vid den här tiden får Eragon veta att Varden inom kort måste utkämpa ett slag mot Imperiet och är i trängande behov av honom och Saphira. Under Eragons bortovaro har Nasuada förflyttat Varden från Farthen Dûr till Surda, ett land söder om Imperiet som ännu bevarar sin självständighet gentemot Galbatorix.

Eragon och Saphira lämnar Ellesméra tillsammans med Orik, efter att ha lovat Oromis och Glaedr att komma tillbaka för att avsluta sin utbildning så snart de kan.

Under tiden har Eragons kusin, Roran, varit med om egna äventyr. Galbatorix har skickat ra'zacerna och en stor skara kejsrerliga soldater till Carvahall för att ta Roran tillfånga, för att kunna använda honom mot Eragon. Roran lyckas fly upp i de närbelägna bergen. Han och de andra byborna försöker driva bort soldaterna. Många bybor dör i försöken. När Sloan, byns slaktare – som avskyr Roran och motsätter sig Rorans förlovning med hans dotter, Katrina – förråder Roran till ra'zacerna, hittar de skalbaggsliknande varelserna Roran i hans sovrum mitt i natten och anfäller honom. Roran slår sig fri, men ra'zacerna tar Katrina tillfånga.

Roran övertalar Carvahalls invånare att lämna byn och söka sin tillflykt hos Varden i Surda. De ger sig av västerut mot kusten, i förhoppning om att kunna segla därifrån till Surda. Roran visar sig vara en bra ledare och för dem oskadda genom Ryggraden till kusten. I kuststaden Teirm träffar de Jeod, som berättar för Roran att Eragon är Ryttare och förklarar vad ra'zacerna letade efter i Carvahall till att

börja med – Saphira. Jeod erbjuder sig att hjälpa Roran och byborna att ta sig till Surda och påpekar att när de väl befinner sig i trygghet hos Varden kan Roran få hjälp av Eragon med att rädda Katrina. Jeod och byborna kapar ett skepp och seglar mot Surda.

Eragon och Saphira kommer fram till Varden, som förbereder sig för strid. Eragon får veta vad det blivit av spädbarnet som han gav den olyckligt formulerade välsignelsen: hon heter Elva, och trots att hon kronologiskt sett fortfarande är ett spädbarn ser hon ut som ett fyraårigt barn och talar och uppför sig som en levnadstrött vuxen. Eragons besvärjelse tvingar henne att uppfatta smärtan hos alla människor hon ser och att skydda dem; om hon kämpar emot denna drift plågas hon själv.

Eragon, Saphira och Varden rider ut för att möta Imperiets trupper på Brinnande slätten, ett stort markområde som ryker och glöder av brinnande, underjordisk torv. Till deras häpnad dyker en annan Ryttare upp, sittande på en röd drake. Den nye Ryttaren dödar Hrothgar, dvärgakungen, och börjar sedan strida mot Eragon och Saphira. När Eragon lyckas slå av Ryttaren hjälmen ser han chockad att det är Murtagh.

Murtagh dog inte i det urgalska bakhållet under Farthen Dûr. Tvillingarna hade arrangerat alltsammans; de är förrädare som planerade bakhållet så att Ajihad skulle dödas och de skulle kunna ta Murtagh tillfånga och föra honom till Galbatorix. Kungen tvingade Murtagh att svära honom lojalitet på det gamla språket. Nu är Murtagh och hans nykläckta drake, Törne, Galbatorix slavar, och Murtagh hävdar att hans eder aldrig kommer att tillåta honom att trotsa kungen, trots att Eragon vädjar till honom att överge Galbatorix och ansluta sig till Varden.

Murtagh lyckas övermanna Eragon och Saphira med en oförklarlig styrkeuppvisning. På grund av deras tidigare vänskap bestämmer han sig emellertid för att låta dem gå. Innan Murtagh flyger sin väg tar han ifrån Eragon svärdet Zar'roc och påstår att det är hans rättmätiga arv såsom varande Morzans äldre son. Sedan avslöjar han att han inte är

Morzans ende son – Eragon och Murtagh är bröder, de är båda söner till Selena, Morzans maka. Tvillingarna upptäckte sanningen när de undersökte Eragons minnen samma dag som han kom till Farthen Dûr.

Skakad av Murtaghs avslöjande om deras börd drar sig Eragon tillbaka till lägret med Saphira, och han återförenas äntligen med Roran och byborna från Carvahall, som har nått fram till Brinnande slätten precis i rättan tid för att hjälpa Varden i striden. Roran kämpade hjältemodigt och lyckades döda Tvillingarna.

Eragon och Roran sluter fred om Eragons roll i Garrows död, och Eragon svär på att han ska hjälpa Roran att rädda Katrina från ra'zacerna.

DÖDENS PORTAR

Eragon betraktade det mörka berget där de monster gömde sig som hade mördat hans morbror, Garrow.

Han låg på mage bakom en sandig kulle där enstaka grässtrån, taggbuskar och små, rosenknoppsliknande kaktusar fanns utspridda. Torra fjolårsstjälkar stack honom i händerna när han makade sig framåt för att få bättre utsikt mot Helgrind, som tornade upp sig över omgivningen likt en svart dolk som stack upp ur jordens inre.

Kvällssolen kastade långa och smala skuggor över de låga kullarna och lyste långt borta i väster upp Leonasjöns yta så att horisonten blev till en krusig guldtacka.

Till vänster om sig, där hans kusin Roran låg utsträckt, hörde Eragon regelbundna andetag. Den i vanliga fall ohörbara luftströmmen tedde sig onaturligt högljudd för Eragons skärpta hörsel, en av de många förändringar som skett i samband med hans upplevelse under agaetí blödhren, alvernas blodsedshögtid.

Just nu tänkte han dock inte närmare på den saken, utan betraktade en skara människor som långsamt närmade sig Helgrind; troligen hade de vandrat från staden Dras-Leona ett par fjärdingsväg bort. I täten av ledet gick en grupp om tjugofyra män och kvinnor, klädda i tjocka läderrockar. Denna grupp förflyttade sig på många märkliga och skiftande sätt – de haltade och hasade, kutade med ryggen och vickade sig fram, de gick på kryckor eller använde armarna för att ta sig fram på förunderligt korta ben – förvridna ansträngningar som

var nödvändiga, insåg Eragon, eftersom varenda en av de tjugofyra saknade en arm eller ett ben eller någon kombination av detta. Deras ledare satt upprätt på en bår buren av sex inoljade slavar, vilket Eragon betraktade som en smått förbluffande bedrift med tanke på att mannen eller kvinnan – han kunde inte avgöra vilket – inte bestod av mer än en bål och ett huvud, på vars panna en utsmyckad läderkam som var tre fot hög balanserade.

”Helgrinds präster”, mumlade han till Roran.

”Kan de använda trollkraft?”

”Möjligen. Jag törs inte utforska Helgrind med mitt sinne förrän de gett sig av härifrån, för om det *finns* några trollkarlar bland dem kommer de att uppfatta min beröring, hur lätt den än är, och då avslöjas vår närvaro.”

Bakom prästerna vandrade två led med unga män skrudade i guldtyg. Var och en bar på en rektangulär metallram uppdelad av tolv vågräta tvärstänger där det hängde järnklockor stora som vinterkålrötter. Hälften av de unga männen skakade sina ramar kraftigt när de sträckte fram högra foten och åstadkom en sorgesam kakofoni av toner, medan den andra hälften skakade sina ramar när de förde fram vänsterfoten, vilket fick järnkläpparna att slås mot järnmyningarna och sprida ett klagande larm som ekade bland kullarna. Noviserna ackompanjerade klockorna med sina egna röster när de stönade och skrek i extas.

I slutet av den groteska processionen traskade en kometssvans med invånare från Dras-Leona: ädlingar, köpmän, handelsmän, flera högt uppsatta militärbefälhavare och en brokig skara mindre välbesuttna, som arbetare, tiggare och meniga fotsoldater.

Eragon undrade om Dras-Leonas guvernör, Marcus Tábor, befann sig bland dem.

Vid den brant stupande vallen av stenskravel som omgärdade Helgrind stannade prästerna på var sida om ett rostfärgat klippblock med polerad översida. När hela kolonnen hade samlats framför det primitiva altaret gjorde varelsen på båren en åtbörd och började mässa med

en röst som var lika skärande som klockornas jämmer. Schamanens förkunnelse stympades upprepade gånger av vindbyar, men Eragon uppfattade brottstycken av det gamla språket – märkligt förvrängt och feluttalat – varvat med dvärgiska och urgalsiska ord, som samtliga förenades av en föråldrad variant av Eragons eget tungomål. Det han förstod fick honom att rysa, för predikan handlade om sådant som borde förbli utsagt, om ett illasinnat hat som i hundratals år hade grott i människohjärtats dunkla vrår innan det i Ryttarnas frånvaro tilläts blomstra, om blod och galenskap och om vidriga ritualer under en svart måne.

När det depraverade talet var slut skyndade två av de lägre prästerna fram och lyfte ner sin härskare – eller härskarinna, vilket det nu var – från båren och ner på altaret. Så utdelade översteprästen en kortfattad befallning. Två stålklingor blänkte likt stjärnor när de höjdes och sänktes. En rännil av blod trängde fram ur översteprästens axlar, rann längs den läderklädda bålen och samlades i en pöl på klippblocket innan det strömmade ut över kanten och ner i gruset på marken.

Två andra präster skyndade fram för att fånga upp det röda flödet i bägare som när de blivit bräddfulla skickades runt bland församlingens medlemmar, som ivrigt drack.

”Fy!” sade Roran halvhögt. ”Du glömde nämna att de där vilsegångna köttmånglarna, de där blodbukiga, slingersinnade idiotdyrkarna är *kannibaler*.”

”Inte riktigt. De förtär inte köttet.”

När alla närvarande hade fuktat strupen flyttade de underdåniga noviserna tillbaka översteprästen till båren och förband varelsens axlar med remsor av vitt linne, som snart fläckades av blod.

Såren tycktes inte påverka översteprästen, för den arm- och benlösa skepnaden vände sig åter mot anhängarna, vars läppar nu var tranbärsröda, och förkunnade: ”Nu är ni mina äkta bröder och systrar, nu när ni har smakat på mina ådrors sav här i skuggan av allsmåttiga Helgrind. Blod åkallar blod, och om er familj någonsin behöver hjälp,

gör då vad ni kan för kyrkan och för andra som erkänner vår fruktade Herres makt ... Läs de nio ederna med mig för att bejaka och ånyo bekräfta vår trohet till Triumviratet ... Vid Gorm, Ilda och grymma Angvara svär vi att betyga vår vördnad minst tre gånger i månaden, under timmen före skymningen, och att sedan offra oss själva för att stilla vår mäktiga och förfärliga Herres eviga hunger ... Vi svär att följa riktlinjerna såsom de presenteras i Tosks bok ... Vi svär att alltid bära på oss vår bregnir och att för alltid avstå från de tolv av tolv och från beröringen av mångknutat rep, för att icke fördärva ...”

Vinden tilltog plötsligt och gjorde resten av översteprestens uppräkningslista ohörbar. Sedan såg Eragon hur åhörarna tog fram en liten, krökt kniv och en i taget skar sig själva i armbågen och smorde altaret med en ström av sitt blod.

En stund senare lade sig den ilskna vinden och Eragon hörde åter vad prästen sade: "... och sådant som ni längtar och lustar efter kommer att förunnas er som belöning för er lydighet ... Vår andakt är över. Finns det emellertid någon bland er som är tapper nog att visa det sanna djupet i sin tro, låt denne träda fram!”

Åhörarna stelnade till och lutade sig framåt, med hänryckt uppsyn. Det här var tydligen vad de hade väntat på.

Under en lång, tyst stund verkade det som om de skulle bli besvikna, men så steg en av noviserna fram ur ledet och ropade: "Jag ska göra det!" Med ett vrål av förtjusning började hans trosbröder svinga sina klockor i snabb och vildsint takt och piskade upp en så upphetsad stämning bland de församlade att de alla hoppade och vrålade som om de hade förlorat vettet. Den kärva musiken tände en gnista av upphetsning i Eragons hjärta – trots hans avsmak inför det som pågick – och väckte någon primitiv och djurisk del av honom till liv.

Efter att ha kastat av sig sin gyllene dräkt så att han endast var iklädd ett ländkläder av läder, tog den mörkhåriga ynglingen ett språng upp på altaret. Från hans fötter sprutade rubinröda droppar åt alla håll. Han vände sig mot Helgrind och började skaka och darra som om han fått frossa, i takt med de grymma järnklockornas slag. Huvu-

det rullade slappt på halsen, fradga samlades i mungiporna, armarna piskade som ormar. Svetten oljade in hans muskler tills han glänste som en bronsstaty i det bortdöende ljuset.

Klockorna nådde snart ett maniskt tempo där den ena tonen skar sig mot den andra, varvid den unge mannen sträckte ut ena handen bakom ryggen. I handen lade en präst fästet till ett bisarrt redskap: ett eneggat vapen, två och en halv fot långt, med bred tånge, belagt grepp, rudimentär parerstång och ett brett, slätt blad som vidgades och blev uddigt i änden, en form som påminde om en drakvinge. Det var ett redskap som utformats för ett enda syfte: att hugga genom pansar och ben och senor lika lätt som genom en svällande vattensäck.

Den unge mannen höjde vapnet så att det vinklades mot Helgrinds högsta topp. Sedan sjönk han ner på ena knäet och lät, med ett oartikulerat skri, klingan falla över sin högra handled.

Blodet sprutade över klipporna bakom altaret.

Eragon rös och vände bort blicken, även om han inte kunde undkomma ynglingens genomträngande skrik. Det var inte värre än något Eragon hade upplevt i strid, men det tycktes honom orätt att avsiktligt stympa sig själv när man så lätt kunde bli vanställd i vardagen.

Grässtrån frasade mot varandra när Roran rörde på sig. Han mumlade i skägget, troligtvis en svordom, och tystnade sedan igen.

Medan en präst tog hand om den unge mannens sår – hejdade blödningen med en besvärjelse – lösgjorde en novis två slavar från översteprästens bår, endast för att fjättra deras fotleder vid en järnring som var fäst i altaret. Därefter befriade sig noviserna från ett stort antal bylten de burit under sina klädnader och lade dem på marken, utom räckhåll för slaverna.

Därmed var ceremonierna avslutade och prästerna och deras följe lämnade Helgrind för att återvända till Dras-Leona, med ringande klockor och högljudd klagolåt hela vägen. Den nu enhänte trosivra- ren snubblade fram alldeles bakom översteprästen.

Hans ansikte pryddes av ett glädjestrålände leende.

”Jaha”, sade Eragon och släppte ut sitt återhållna andetag när kolonnen försvann bakom en höjd i fjärran.

”Vad då jaha?”

”Jag har färdats bland både dvärgar och alver, och de betedde sig aldrig lika konstigt som de här personerna, som *människorna* gör.”

”De är lika ohyggliga som ra’zacerna.” Roran knyckte med hakan mot Helgrind. ”Kan du nu ta reda på om Katrina finns där inne?”

”Jag ska försöka. Men var beredd på att fly.”

Eragon blundade och lät långsamt sitt medvetande sträcka ut sig, flytta sig från det ena väsendet till det andra, likt rännilar av vatten som sipprar genom sand. Han nuddade vid myllrande insektsstäder där invånarna hektiskt kilade omkring för att sköta sina sysslor, vid ödlor och ormar som låg dolda bland varma stenar, vid diverse arter sångfåglar och ett stort antal små däggdjur. Både insekterna och de andra djuren hade brått att förbereda sig inför den annalkande natten, oavsett om det var genom att dra sig tillbaka till sina bon eller, för dem som var nattaktiva, genom att gäspa, sträcka på sig och i största allmänhet göra sig klara att jaga och leta föda.

Precis som med övriga sinnen avtog Eragons förmåga att vidröra andra varelsers tankar med avståndet. När hans mentala sond väl nått fram till foten av Helgrind kunde han bara förnimma de allra största djuren, och även dem endast svagt.

Han fortsatte vaksamt, redo att dra sig tillbaka omedelbart om han råkade nudda vid sinnet hos deras byte: ra’zacerna samt ra’zacernas föräldrar och riddjur, de jättelika lethrblaka. Enda anledningen till att Eragon var beredd att blottställa sig på det här viset var att ingen av ra’zacernas släkte kunde använda trollkraft, och han trodde inte att de var sinneskrossare, det vill säga icke trolldomskunniga som utbildats till att slåss med hjälp av telepati. Ra’zacerna och lethrblaka hade inget behov av sådana knep när de kunde försätta den mest storvuxne man i dvala enbart med hjälp av sin andedräkt.

Och trots att Eragons mentala efterforskningar innebar risk för upptäckt så *måste* han, Roran och Saphira få veta om ra’zacerna hade